

Tornar a néixer (6)

Un relat de: [josepsalatermens](#)

Mossèn Lluís a l'hora del cafè m'enuncia que ja ha parlat amb un senyor gran, pagès, que viu sol, és vidu i els seus fills els té vivint lluny. La feina no se l'acaba, ell em donaria allotjament al mas i menjaria del que té, però, això sí, de diners pocs. No m'entusiasma gaire, però no hi ha res més per triar.

I arriba el dia que em venen a ullar-me. El pagès se'n diu Ton i es presenta a la rectoria en l'estona de prendre el cafè, es veu que ja havien quedat així.

- Què us sembla, Ton? El voleu llogar aquest home? És un bon jan, m'ajuda a la feina de casa, de voluntat en té, però més li val que aprengui un treball de veritat, és una mica escanyolit, però mai fins ara ha fet el ronso i no cal anar-hi gaire al darrere.

L'Antonia és una dona planera fins i tot en els afalacs. L'home és un tap de bassa, panxut, de galtes vermelles, duu un bigotàs ja blanc i dos cabells solitaris, però pentinats amb molta dignitat. El tinc al davant de la taula, ara bé, en lloc de fixar-se en mi, com seria previsible, està més per la majordona, ho trobo ben estrany, no és a mi a qui s'ha d'endur? Començo a pensar amb malícia que és sospitós.

Si que és cert que Mossèn Lluís és el cap de taula i se'l té molta consideració, mes l'Antonia fa i desfà com més li plau. Cal dir que gairebé totes les dones del poble la temen i com no s'atreveixen a plantar-li cara, opten per criticar-la quan es gira d'esquena i la tenen ben lluny, totes excepte la Sisquella, que quan es troben el dia de mercat a la plaça, cada una amb el seu cistell sota el braç, no es diuen res, però es miren i ninguna de les dues baixa la vista, fer-ho significaria recular i acceptar que l'altra ha guanyat i això, mai de la vida! Encara espero el dia que algú em deixi anar qui és el problema que hi ha entre les dues.

-Mira, Joan, demà ben esmorzat ja pots venir al mas, ja li explicareu com si arriba, no és gens difícil, només cal seguir el camí de la riera i el primer trencall a la dreta, de seguida hi seràs, Cal Rosich. Ara m'aniré a petar-la una estona a Cal Met – el cafè del poble- i després ja t'apariaré un lloc per a tu, quedem així doncs.

Mossèn Lluís l'acompanya a la porta i es donen la mà a d'acomiar-se, però fins i tot en aquest moment no li treu la vista a l'Antonia, que la va guipant per darrere del capellà mentre ella feineja sabent que es observada amb cert deliri, no n'està gaire d'ell, però se sent afalagada. Aquest bonàs està ben encaterinat.